

λησμονήσει αὐτήν· εἰλικρινὴς τις φιλία συνέδεεν ἡμᾶς ἀπὸ πολλοῦ· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ παρουσία αὐτῆς θὰ ἀνεπλήρου τοῦλάχιστον τὴν ἀνίαν, ἥτις θὰ κατελάμβανε τὴν καρδίαν μου ἕνεκα τῆς ἀφίξεως τῆς κυρίας Δὲ Ζονδάλ.

Ζ'

Ἐν τούτοις, ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω, ἡσθάνομην μεγίστην θλίψιν διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην καὶ ἀπότομον ἐπιδρομὴν ἐν τῷ παραδείσῳ μου· ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶ τῶν μετὰ τῆς ἀναδόχου μου θελξικαρδιῶν ἐκδρομῶν μου, τῶν μονήρων μετ' αὐτῆς συνεντεύξεών μου, αἵτινες δι' ἐμὲ ἦσαν ἡ μὴν τῆς καρδίας μου χαρὰ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ υπερήφανος βαρωνίς ἐδήλωσεν ὅτι θὰ διαμείνῃ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τινὰ καιρὸν, ἡ δὲ Ἀρτεμὶς, προσπαθοῦσα νὰ φιλοξενήσῃ ὅσον οἷόν τε κάλλιον τὴν θεῖαν τῆς, δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν ποσῶς. Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἑβδομάδα, μόλις ἔσχευ ὀλίγας ὥρας ἐλευθερίας, ὅπως ἐξέλθῃ εἰς περίπατον μετ' ἐμοῦ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς ὑπὸ τὰς σκιερὰς τοῦ κήπου δενδροστοιχίας· οὐδὲν ἦσαν ἡ βαρωνίς πανταχοῦ μᾶς ἠκολούθει. Τοιαύτη ὀχληρὰ συνοδία δὲν ἐδύνατο βεβαίως νὰ εὐαρεστήσῃ ἐμὲ καὶ τὴν ἀνάδοχόν μου, ὥστε ἐνίοτε, λαμβάνοντες καιρὸν, συνηννοούμεθα κρυφίως περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῆς. Οὐχ ἦττον ἡ βαρωνίς, αὐστηρὰ πάντοτε εἰς τὰς ἐξεις τῆς, ἀφιέρου ὁλοκλήρους ὥρας καλλωπιζομένη, πρὶν ἢ κατέλθῃ εἰς τὸ πρόγευμα, ἡμεῖς δὲ, ἐγειρόμενοι ἐνωρίτερον, ἐξηρχόμεθα καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸν κήπον.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο χαρκατῆρος φαιδροῦ καὶ εὐθύμου, εἰς δὲ ἡ ἐπιτήδευσις τοῦ αἰσθημάτων προσέθετεν ἰδιαίτους ἁρμύνας ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν θωπειῶν τῶν φιλοστόργων γονέων τῆς, εἶχεν ἐξαγνίσει τὴν ψυχὴν τῆς διὰ τῆς πτωχίας, τὸ δὲ ἀφελές, ἀλλ' ἀνεπτυγμένον αὐτῆς πνεῦμα προῶς εἶχεν ἐννοήσει τὰς ἀκάνθας, ὑφ' ὧν κυκλοῦται ὁ ὁδὸς τοῦ βίου. Δὲν ἦτο ποσῶς ὠραία, καὶ τὸ ἐγνώριζεν· ἀλλὰ τὸ κενὸν τοῦτο ἀνεπλήρου ἡ δροσερότης τοῦ προσώπου τῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεχύνετο ἀνέκφραστός τις χάρις. Βλέπων τις αὐτήν, ἀνεμνήσκετο συγχρόνως τοῦ Πύκ τοῦ Σαίξπηρου καὶ τῆς Μαργαρίτης τοῦ Γοιθίου (Γκαίτε).

Ἐξῶμεν οὕτω καὶ οἱ τρεῖς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀμοιβαίων τούτων ἀγαλλιᾶσθαι ἅμα καὶ ἀνιδνῶν, ὅτε ἀπροσδόκητόν τι συμβῶν ἐπῆλθεν ὅπως διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ γαλήνην τῶν αἰσθημάτων μου.

Ἡ κυρία Δὲ Ζονδάλ ἐξηκολούθει νὰ με περιποιητῇ ὑπερβαλλόντως, τοῦθ' ὅπερ μεγάλως μ' ἐξέπληττε, καθόσον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον γνωρίσει τὸν ὑπερήφανον καὶ δύστροπον αὐτῆς χαρακτήρα. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐδυνάμην τί νὰ υποθέσω διὰ τὴν παράδοξον ταύτην μεταβολὴν τῆς πρὸς ἐμὲ συμπεριφορᾶς τῆς, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἡ υπερήφανος βαρωνίς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀστείότητος, μοὶ ἀπηύθυνε ἀλλόκοτόν τινα πρότασιν· μοὶ ἐπρό-

τεινε δηλονότι νὰ νυμφευθῶ τὴν δεσποινίδα Ἑρμανζιλδην Δὲ Ζονδάλ, θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ταγματάρχου ὑπασπιστοῦ τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Βάδης. Δὲν ἐγνώριζον οὐδόλως τὴν μνηστὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἡ βαρωνίς μοὶ ἐπρότεινε, ἔκαστος δὲ δύναται νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἀπεδέχθην τὴν πρότασιν ταύτην!

Βεβαίως ἡ ἡλικία μου δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ προῶν τοσοῦτον προῶς εἰς τοιαύτην ἀπόφασιν, ἀλλ' ὅφειλον νὰ παλαίσω πρὸς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τῆς ὑπερηφάνου ταύτης γυναικός. Ὅθεν πᾶν ὅ,τι ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὡς ἀστείον μετετράπη ἐντὸς ὀλίγου εἰς σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν ἀντικείμενον· καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ κηδεμὼν μου, ὁ συνήθως δύστροπος καὶ ἀτίθαστος, ἦτο ὑπὲρ τῆς γνώμης τῆς βαρωνίδος, μὴ θέλων, φαίνεται, κατ' ἐλάχιστον νὰ δυσαρστήσῃ τὴν ἀξιολόγον φίλην του.

Οὐχ ἦττον δὲν ἐδυνήθησαν νὰ με μεταπίσωσι, ἐγὼ δὲ προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ ἐξαπατήσω τοὺς τυράννους μου. Κατ' ἀρχὰς, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας προσεποιήθην ὅτι συγκατατίθεμαι εἰς τὰς προτάσεις των, ἀλλὰ κατόπιν, ἐσπέραν τινὰ προσεκάλεσα εἰς συνδιάλεξιν τὴν βαρωνίδα ὑπὸ τὰς δενδροστοιχίας τοῦ περιβόλου, ἔνθα αὕτη ἤρξατο νὰ μοὶ ὑποδεικνύῃ τὰ αἰσια ἀποτελέσματα, ἅτινα θὰ συνεπέφερε τοιοῦτον εὐτυχὲς συνοικέσιον.

— Εἰσθε πλούσιοι, μοὶ εἶπε, καὶ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃτε τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας σας, ὅπως πράττουσιν οἱ εὐγενέστεροι ἄνθρωποι.

— Πραγματικῶς, κυρία, ἀπήντησα· ἀλλ' ἐξ ὧν ἠννόησα, ἡ δεσποινὶς Δὲ Ζονδάλ δὲν θὰ ἔχῃ βεβαίως προῖκα.

— Ὁ πατήρ τῆς δὲν εἶνε πλούσιος· ἀλλ' οὐχ ἦττον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τη παραχωρήσῃ μικράν τινα προῖκα.

— Οὐφ! κυρία, ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ! Ἀρκεῖ δι' ἐμὲ ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἑρμανζιλδην μὲ ἀγαπᾷ... καὶ τοῦτο εἶνε ὁ μεγαλειότερος θρίαμβος δι' ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἶδε τὴν μνηστὴν του. Ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ ὑποθέσετέ ποτε ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ κερδοσκοπήσω ἐπὶ τῆς μελλούσης συζύγου μου... Ἀλήθεια! εἶνε ξανθὴ ἡ μελαγχροινὴ;

Ἡ βαρωνίς ἐφάνη ἀμυχανοῦσα εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην.

— Μελαγχροινὴ, ἀπήντησε, προσηλοῦσα ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα ἐταστικὸν καὶ προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσῃ τοὺς διαλογισμούς μου.

— Ἀχ! Θεέ μου, κυρία, ἡ δυστυχὴς νέα! τί θὰ γίνῃ τώρα... Ὁμολογῶ ὅτι προτιμῶ τὰς ξανθὰς...

Εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ προπέτεια καὶ ἡ εἰρωνεία μου ἐφθασαν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ἡ κυρία Δὲ Ζονδάλ ἐρρίψεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα φλογερὸν καὶ ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν χωρὶς νὰ μοὶ ἀποτεινῇ λέξιν.

Ἐχάρην ὑπερβαλλόντως διὰ τὴν ἀφροσύνην μου ταύτην· οὐχ ἦττον προαίσθησις τις μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ αὐτὸς ἐπρόφερον τὴν καταδίκην τοῦ μέλλοντός μου.

Ἐπεται συνέχεια.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ

[Συνέχεια].

Γ'

Εἰς τὸ ἔκρον τῆς πόλεως Τολεδῆς ἐξετείνετο συνοικία τις, ἥτις, ὡς ἐκ τῆς ἐκείθεν διαβάσεως τοῦ Ταγοῦ, κατωκεῖτο ὑπὸ πάντων τῶν βυρσοδεψῶν τῆς πόλεως, ἐκ τούτων δὲ ἡ ὁδὸς ἐκείνη ὠνομάσθη Ὀδὸς Βυρσοδεψῶν. Οἱ τοῖχοι τῶν ἀρχαίων καὶ ἀκόμφων οἰκιῶν τῆς μακρᾶς καὶ στενῆς ταύτης ὁδοῦ ἦσαν πεπληρωμένοι ἡλῶν, ἐφ' ὧν ἀνθρώπων οἱ βυρσοδέψαι τὰ κατεργασμένα δέρματά των. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, διερχομένου, ὡς εἶπομεν, ἐκεῖθεν, ἐντὸς τῶν ὁποίων οἱ βυρσοδέψαι, ἐπλυνον τὰ δέρματά των, εἶχον καταστῇ ἐρυθρομέλανα καὶ ἀνέδιδον βαρεῖαν δυσωδίαν, ἕνεκα δὲ τούτου ἀπέφευγον αὐτὰ αἱ πλύντριαι τῆς συνοικίας ἐκείνης. Ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀνέπνεον οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ τῶν Βυρσοδεψῶν, μετέδιδε τὴν δριμύτην καὶ ναυτιώδη ἐκείνην ὁσμήν, τὴν ὁποίαν ἀναδίδουσι αἱ κατεργαζόμεναι βύρσαι. Τὰ πάντα ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ἐνέπνεον εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτὴν ξένον αἴσθημα ἀηδίας καὶ ἀπιστοφῆς, καὶ οὐδεὶς ποτε ἀπεφάσισε νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, ἐκτὸς τῶν βυρσοδεψῶν, οἵτινες ἦσαν συνειθισμένοι εἰς τὴν μiasmaticὴν ἐκείνην ἀποφορὰν καὶ τὴν ἀπεχθὴ ὄψιν τῆς συνοικίας ἐκείνης.

Οὐχ ἦττον, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ὁ Διέγος Μελάμπρος ἀνῆγγελλεν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς συνωμοσίας τὸ δυσάρεστον ἀποτέλεσμα τῆς ὀχλαγωγίας, ἀνὴρ τις περιτετυλιγμένος εἰς μακρὸν καὶ μέλανα μανδύαν, εἰσῆρχετο εἰς τὴν σκολιὰν ὁδὸν τῶν Βυρσοδεψῶν· ἀποῦ δὲ ἐρρίψε λαθραῖα τινα βλήματα πέριξ αὐτοῦ, ἐκρούσεν ἐλαφρῶς τὰ φύλλα μικροῦ τινὸς παραθύρου, κειμένου τέσσαρας ἑως πέντε πόδας ἀνωθεν τοῦ ἐδάφους.

Βεβαίως θὰ ἐπερίμενέ τις τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, καθόσον αὐτοστιγμὴ δύο μικραὶ χεῖρες ὤθησαν τὰ παραθυρόφυλλα καὶ μία θελκτικὴ κεφαλὴ νεαρᾶς γυναικὸς ἐπεφάνη ἀναμέσον τῶν ἀνθέων, ἅτινα ἦσαν τοποθετημένα ἐπὶ τοῦ ὑποστηρίγματος τοῦ παραθύρου ἐντὸς ποικίλων ἐκ ψαμμολίθου ἀγγείων.

Ἡ ξανθὴ καὶ ἄρθρονος κόμη τῆς, περιτετυλιγμένη ἐντὸς δικτυωτοῦ σακκιδίου ἐξ ἐρυθρᾶς μεταξῆς, ἐπέστεφε τὸ μέτωπον αὐτῆς, στενὸν ὡς τὸ τῶν ἀρχαίων θεαινῶν, ἀλλὰ λεῖον καὶ λευκόν, ὡς ἀλάβαστρος· τὸ ὠσείδες αὐτῆς πρόσωπον εἶχε τὰ λεπτότερα χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα δύνανται τις νὰ ἴδῃ εἰς πρόσωπον γυναικεῖον· τὸ μικρὸν καὶ δίκην δακτυλίου στόμα τῆς ὁμοιάζε πρὸς ῥόδον Μαῖου, κάτωθι δὲ τῶν λεπτοφυῶν καὶ δροσερῶν χειλέων τῆς ἐκρύπτετο διπλῇ σειρᾷ μαργαριτῶν ἐξαιρετικῆς ὄντως λευκότητος· μακρὰ μαῦραι βλεφαρίδες ἐκάλυπτον δύο

ζωηρούς και παμμέλανας ὀφθαλμούς, αἱ δὲ πάλλευκοι καὶ ἄθροαι χεῖρές της ἐδύναντο ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς πρότυπον καλλιτέχνου.

Βλέπων δὲ τις αὐτὴν τοσούτῳ ὥραϊαν ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου τοσούτῳ ἀπλούστατα ἐνδεδυμένην, ἤθελεν ἐκλάβει αὐτὴν ὡς ἐπαρχιώτιδα ἢ μᾶλλον ὡς κάτοικον ἀπομεικρυσμένου τινός χωρίου, ἐλθοῦσαν πρὸς καίρως εἰς Τολέδην.

Ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης, ὡς ἄνθρωπος λίαν γνωστὸς εἰς τὴν νέαν, ἀνερχήθη ἐπὶ τοῦ τοίχου τῇ βοήθειᾳ στερεῶν τινων ἡλίων προσηλωμένων ἐπ' αὐτοῦ καί, διασκελίσας τὰ ἄνθη, ἐπὶ ἤδη σεν ἐλαφρῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ἡ νέα ἐρρίφθη περιχαρὴς εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ, περιβαλοῦσα αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων της, εἰτα δὲ, ἐγερθεῖσα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν μικρῶν ποδῶν της, ἐκόλλησε τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ.

— Καλὴ ὁπέρα, ἀγαπητὴ μου Ἀγνή, εἶπεν ὁ νέος ἀσπαζόμενος αὐτήν.

— Καλέ! μ' ἔκαμες νὰ σε περιμένω χθὲς καὶ δὲν ἦλθες, εἶπεν ἡ νέα μετὰ χαριέντος μορφασμοῦ.

— Μὴ με κατηγορεῖς ἀδίκως, ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος θλιβὼν αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν του.

— Βέβαια, πρέπει τάχα νὰ σ' εὐχαριστήσω δι' αὐτό, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Τρελή! ἀλλὰ δὲν ἔπαυσα τοῦ νὰ φροντίζω δι' ἐσέ, νὰ σκέπτομαι περὶ τῆς μελλούσης εὐτυχίας σου...

— Καὶ πρὸς βλάβην τῆς παρούσης, Ἐρρίκος, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν προετοιμάζω κατὰ τι ἔκτακτον καὶ ἀπρόοπτον δι' ἐσέ, ἀπήντησεν ὁ νέος, παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ τρυφεροῦ μειδιήματος, ἐπειδὴ δὲ αἱ προετοιμασίαι μου αὗται ἔφθασαν πλέον εἰς τὸ πέρας, ἀπόψε θ' ἀρχίσω νὰ σ' εἰπῶ τὸ ἥμισυ τοῦ μυστικοῦ μου.

— Ἀγνοῶ ἂν φροντίζης καθόλου δι' ἐμέ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγνή τηροῦσα ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ προσώπου της τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τῆς σκυθρωπότητος καὶ τῆς δυσαρρεσκείας, ἥτις εἶνε τοσούτῳ συνήθης εἰς τοὺς ἐραστάς. Γνωρίζω μόνον ὅτι δὲν φροντίζεις διόλου διὰ τὸν μικρὸν μας Ἐρρίκον. Ἐχεις νὰ τον ἰδῇς δύο ὀλοκλήρους ἡμέρας καὶ ἀκόμη δὲν με ἠρώτησες δι' αὐτόν!

— Ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ὅτι εἶνε καλὰ καὶ ἐκ τῆς φωνῆς σου ἐννοῶ ὅτι κοιμᾶται.

— Ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τί πειράζει μ' αὐτό, πρέπει νὰ ἔλθης νὰ τὸν φιλήσῃς.

Καί, λαβοῦσα τὸν νέον ἐκ τῆς χειρός, ἠνέφε μικρὰν τινα θύραν καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν παρακείμενον δωματίον, τὸ ὅποιον ἐφωτίζετο ὑπ' ἑνὸς μόνου παραθύρου, ἐχόντος τὴν θέαν πρὸς τὸν κήπον.

Τὸ δωματίον τοῦτο ἀπετέλει καταπληκτικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λοιπὴν κατοικίαν, καθόσον ἦτο λίαν φιλοκάλως καὶ πολυτελῶς διασκευασμένον.

Ἐντὸς ἐβένινου τινός καὶ χαλκίνου κλωβοῦ ὑπῆρχον διάφοροι ποικιλόχρωμοι ἀ-

κανθίδες ἀπέναντι δὲ αὐτοῦ, ἐντὸς ὅπῃς ἐσκαμμένης ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἦτο ἐξωγραφισμένη ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας. Τὸ βάθος τῆς ὅπῃς ταύτης ἦτο χρώματος βαθύς κυανοῦ, ἐφ' οὗ ἦσαν ἐγκατεσπαρμένοι ἀστέρες· ὑπεράνω δὲ αὐτῆς, ἀνεγινώσκοντο αἱ ἐξῆς λέξεις, γεγραμμέναι χρυσοῖς γράμμασιν ἐπὶ μεταλλίνῃς τινὸς πλακῶς:

Maria santissima, olivio, fiel continela y ante mural de todos Espagnoles, τούτέστι: Πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Μαρίαν, τὴν παραμυθίαν καὶ τὴν πιστὴν φρουρὸν καὶ προστατίδα ὅλων τῶν Ἰσπανῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ὑπῆρχε μικρά τις τράπεζα, κεκαλυμμένη διὰ λινῆς ὀθόνης, καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἦσαν φιλοκάλως τοποθετημέναι μικραὶ τινες καλαθίδες πλήρεις πορτοκαλίων, ροῶν καὶ σταφυλῶν, προσέτι δὲ τεμάχιά τινα ἄρτου σακχαρώτου, μία φιάλη ἀλικαντίου οἴνου καὶ τινες σακχαρώδεις ὀπώραι· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς τραπέζης ὑπῆρχε μέγα ἐκ πορσελάνης ἀγγεῖον, πλήρες ἀρτιδρεπῶν ἀνθέων, ἅτινα ἀνέδιδον γλυκυτάτην εὐωδίαν, ἀρκοῦσαν ν' ἀποδιώξῃ τὴν συνήθη δυσωδίαν ἀποφορὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Βυρσοδεψῶν.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου ὑπῆρχε κλίνη τις ἐκ καρυξύλου, ἥτις κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκαλύπτετο διὰ πλουσίων παραπετασμάτων, ὅπισθεν δὲ αὐτῆς ἦτο μικρὸν τι λίκνον, περικεκλεισμένον διὰ λεπτοῦ καὶ πλουσίου ἀλεξικωνώπου.

Ἐνθ' δὲ ὁ Ἐρρίκος ἀπέξεδύετο τοῦ μανδύου του καὶ τοῦ ξίφους του, ἡ νεκρά γυνὴ ἀνῆγειρε τὰ παραπετάσματα τοῦ λίκνου καὶ παρετήρει μειδιδῶσα τὸ ἐν αὐτῷ κοιμώμενον παιδίον.

— Τώρα, ὅταν κοιμᾶται μὲ τὸ ἥμισυ κλειστον στόμα του δὲν σοι φαίνεται ὅτι εἶνε ἄγγελος;

— Πραγματικῶς, ἀπήντησε μειδιδῶν ὁ νέος, δὲν εἰμπορεῖ νὰ διαψεύσῃ τὴν παροιμίαν, ἡ ὁποία λέγει: «Τὰ παιδία, ὅταν κοιμῶνται, εἶναι θελκτικώτερα».

— Τότε, ἀγαπητέ μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγνή, φίλησε τὸ τέκνον σου, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴ το ἐξυπνίσῃς.

Ὁ Ἐρρίκος ἠσπᾶσθη ἀκροθιγῶς τὸ παιδίον, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἔπραξε καὶ ἡ νεκρά μήτηρ του, ἥτις μετὰ τοῦτο κατεβίβασε καὶ πάλιν τὰ παραπετάσματα.

— Τώρα, φίλε μου, εἶπεν ἡ Ἀγνή καθήσασα, ἔλθε νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ δεῖπνόν μου.

— Εὐχαρίστως, ἀγαπητὴ μου, καὶ πολὺ περισσώτερον, διότι ἔχω ἀρκετὴν ὄρεξιν.

— Πιστεύω, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγνή δεικνύουσα μετὰ χαρᾶς τὸ λιτὸν δεῖπνόν της, ὅτι δὲν δύνασαι ν' ἀρνηθῇς ὅτι ἀπόψε σὲ περιποιῶμαι ὡς βασιλέα.

— Ὁ βασιλεὺς, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος μειδιδῶν, δὲν ἔχει οὔτε τοιαύτας ὀπώρας, οὔτε τοιαῦτα εὖσσμα ἄνθη· πολὺ δὲ περισσώτερον δύναμαι νὰ θεωρηθῶ ἀνώτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, διότι ἔχω πλησίον μου ἕνα ἄγγελον· καὶ ἔπειτα δὲν ἔχει τις νὰ φοβηθῇ ἐδῶ, ὅπως εἰς τὸ Ἀλκαζάρ, μὴ φάγῃ δηλητηριασμένα φαγητὰ ἢ μήπως ἀκούσῃ ὑπὸ τὰ παράθυρά του ὠρυόμενον

τὸν λαόν. Ἐν μόνον πρᾶγμα μὲ λυπεῖ, ἀγαπητὴ μου Ἀγνή, ὅτι σὲ βλέπω νὰ ζῇς ἐν τῷ μέσῳ τῆς δυσώδους ταύτης ἀτμοσφαίρας, ὡς ἄνθος ἀλλης σφαίρας, τὸ ὅποιον ὁ ἄνεμος μετέφερεν ἐνταῦθα καὶ τὸ ὅποιον ἡ τύχη κατεδίκασε νὰ ζῇ εἰς τοιοῦτον βόρβορον.

— Πῶς! δὲν σοι ἀρέσκει λοιπὸν αὐτὸ τὸ καταφύγιόν μου; ἠρώτησεν ἀφελῶς ἡ Ἀγνή.

— Εἶνε ἀκατάλληλον δι' ἐσέ, ἀγαπητὴ μου. Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ σοὶ προητοίμασα μίαν νέαν κατοικίαν, ἡ ὁποία καὶ πῶς ἀρμόζει πρὸς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον θὰ καθέξης.

Ἡ Ἀγνή παρετήρησε τὸν ἐραστὴν της μετὰ βλέμματος, ἐμφαίνοντος ἐκπληξιν ἅμα καὶ δυσπιστίαν.

— Θέλεις λοιπὸν ν' ἀφήσω τὸν πατέρα μου; ἠρώτησε μετὰ τόνου θλιβεροῦ· θέλεις ν' ἀφήσω τὴν οἰκίαν ταύτην, ἡ ὁποία ἐπίτηδες ἐκτίσθη δι' ἐμέ πλησίον τοῦ κήπου τούτου, ὅπου, μακρὰν τοῦ θορύβου τοῦ κόσμου, διέρχομαι τὸν βίον μου ἀμείριμνος καὶ ἐλευθέρως καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῇ, διότι ἀγαπῶμαι ὑπὸ σοῦ; ὦ! οἱ λόγοι σου μὲ λυποῦσιν ἀπὸ καρδίας, φίλε μου.

Ὁ Ἐρρίκος ἐκίνησεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπόν του συνωφρῶθη παραδόξως.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἐλευθέρως, Ἀγνή. Ὁ πατήρ σου κατὰ πάσαν στιγμὴν εἰσέρχεται ἐδῶ μέσα.

— Ἀπεναντίας ἔρχεται σπανίως, καὶ οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τοῦτο, τὸ ὅποιον σέβεται ὡς ἅγιον βῆμα.

— Καὶ ἔπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ὁ Περεγίλος θέλει νὰ σε ὑπανδρεύσῃ, ὡς μοι εἶπες, μὲ τὸν ἐξάδελφόν σου τὸν Τέλλον. Ἄν μείνης εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὅπου δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰσέλθω εἰ μὴ διὰ τοῦ παραθύρου, πῶς θ' ἀποφύγῃς αὐτὸν τὸν γάμον;

Ἡ Ἀγνή ἐχαμήλωσε περίτρομος τοὺς ὠραίους καὶ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς της καὶ ἐψιθύρισε διὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Καὶ ἐγώ, ἂν με ἀναγκάσουν, θὰ ἐξομολογηθῶ τὸ λάθος μου εἰς τὸν Τέλλον, ὁ ὁποῖος τότε βεβαίως θ' ἀποσυρθῇ.

— Ὁ Τέλλος, ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπᾷ, δὲν θὰ σε συγχωρήσῃ ποτέ, διότι τὸν ἐπεριφρόνησες, καὶ θὰ τα εἰπῇ ὅλα εἰς τὸν πατέρα σου.

— Ὅχι, ἔσο βέβαιος, ἀγαπητέ μου· ἡ Παναγία, ἡ ὁποία πάντοτε μᾶς ἐπροστάτευσε, δὲν θὰ μας ἐγκαταλείψῃ καὶ τώρα.

Ὁ Ἐρρίκος ἐκίνησε δυσπίστως τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ παρηγορία μου, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἠνένησα ὅτι ἦμην μήτηρ καὶ ὅτι ἡ γέννησις τοῦ παιδὸς τούτου θὰ ἦτο ἡ ἐπισφράγις τοῦ παραπτώματός μου. Αὐτὴ ἔδωκε θεῖαν φώτισιν εἰς τὸν πατέρα μου καὶ ἀνεχώρησε τότε διὰ ν' ἀγοράσῃ δέρματα· χάρις δὲ εἰς τὴν ἀπουσίαν του, ἡ ὁποία παρετάθη ἐπὶ πολὺ, οὐδεὶς ἔμαθε τὴν γέννησιν, οὔτε ὑποπτεύεται μέχρι σήμερον τὴν

ὑπαρξιν τοῦ Ἑρρίκου μας, ἐκτός τῆς γραίας τροφῆς μου, ἡ ὁποία μὲ ἀγαπᾷ ὡς τέκνον τῆς.

Τὸ μέτωπον τοῦ νέου συνωφρυνώθη.

— Ἀλλὰ τίς οἶδε; δυνατόν νά τα μάθῃ ὅλα μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ σου καί τότε θά ὀργισθῇ καί θά φονεύσῃ τὸ τέκνον μας.

Ἡ νεκρά γυνὴ ἔριψεν ἐπὶ τοῦ λίκνου βλέμμα πλήρες σιτογῆς ἄμικ καὶ ἀπελπισμοῦ καὶ ἀνέκραξεν.

— ὦ! πρὶν νά φονεύσῃ τὸ τέκνον, θά φονεύσῃ πρῶτον τὴν μητέρα!

— Καὶ ἐγὼ τότε θά χάσω ὅ,τι προσφιλές, ἔχω εἰς τὸν κόσμον.

— ὦ! ἂς μὴ σκεπτόμεθα πλέον περὶ αὐτῶν! ὁ Θεὸς εἶνε μέγας καὶ θά μας λυπηθῇ! Ἀλλ' ἂν κατὰ τύχην, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα συνωφρυνθεῖσα, συμβῇ τοιαύτη δυστυχία, ἂν ἀποθάνω... θά ἔρχεται νά κλαίῃς ἐπὶ τοῦ τάφου μου, δὲν εἶνε ἀληθές, Ἑρρίκέ μου;

— Ἀς ἀφήσωμεν, Ἀγνή μου, τὰς θλιβεράς ταύτας σκέψεις, ἀπήντησεν ὁ νέος. Τοιοῦτος κίνδυνος δὲν ὑφίσταται, διότι ἔχω προετοιμάσει τὰ πάντα διὰ νά σε παραλάβω μετ' ἐμοῦ καὶ ἀπόψε μάλιστα. Ἀν ἀρνηθῇς, τότε πλέον θά πεισθῶ ὅτι δὲν με ἀγαπᾷς.

Ἡ νεκρά γυνὴ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Ἑρρίκου τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς της καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

— Ἀμφιβάλλεις λοιπὸν περὶ τοῦ ἔρωτός μου; ἐψιθύρισε διὰ πνιγρῶς φωνῆς. ὄχι, εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου γνωρίζεις πόσον σέ ἀγαπῶ. Σέ ἀγαπῶ διότι εἶσαι καλὸς καὶ εὐγενής. Πολλάκις ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτον σέ εἶδον καὶ παρέστης ἐνώπιόν μου ὡς ὁ σωτήρ μου ἄγγελος. Εἶνε τῶρα ἔν ἔτος καὶ νομίζω ὅτι εἶνε χθές. Ἐν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὥραϊα ἄνθη μου, τὰ ὁποῖα τότεν ἀγαπῶ, εἶχε πέσει ἔξω τοῦ παραθύρου. Ἐτρεξά νά το ἀνεγείρω, ὅτε εἰς ταῦρος ἔτρεχεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ὤρμησεν ἀγρίως ἐναντίον μου εἰς τοιοῦτον φοβερὸν θέαμα, αἱ δυνάμεις μ' ἐγκατέλιπον ὁλοτελῶς, ὅτε ἱππεύς τις, διερχόμενος τυχαίως, ἐκεῖθεν, ἔτρεξεν ἐναντίον τοῦ ζώου καὶ ἀνεχαίτισε τὴν κινδυνώδη πορείαν του. Ὁ ἱππεὺς οὗτος ἦτο σὺ, Ἑρρίκέ μου. Ἀκίνητος ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς συγκινήσεως, ἔβλεπον τὴν φοβεράν πάλην μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ ἀγρίου θηρίου καὶ ἐνθυμοῦμαι ζωηρῶς ἀκόμη τὴν θανατηφόρον πληγὴν, τὴν ὁποίαν κατέφερες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμαζέτο νά σε κτυπήσῃ διὰ τῶν κεράτων του.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος συγκινηθεὶς ἐκ τοιαύτης ἀναμνήσεως, σ' ἔθωσα τότε διὰ νά σε χάσω τῶρα!

— Ἀλλ' αἱ προτάσεις σου μὲ τρομάζουν, φίλε μου. Τὸ νά φύγω ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νά διεκέρυττον δημοσίᾳ τὸ παράπτωμά μου!

— Τότε λοιπὸν ἀμφιβάλλεις περὶ τοῦ ἔρωτός μου, Ἀγνή.

— Ὅχι, ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς σέ, ἀπήντησεν ἡ νέκ, προσηλώσασα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πλήρες τρυφεροῦ ἔρωτος. εἶμαι βεβαία περὶ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἔρωτός σου. Μήπως ἐσκέρθη ποτὲ νά σ' ἐρωτήσω περὶ τῶν μυστηρίων, τὰ ὁποῖα σέ περικυκλοῦσι; Δὲν ἤξεύρω οὔτε τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σου, οὔτε ποῖαν θέσιν κατέχεις εἰς τὴν αὐλήν. Γνωρίζω μόνον ὅτι ὀνομάζεται Ἑρρίκος, ὅτι σέ ἀγαπῶ καὶ τίποτε περιστότερον.

— Ἔτο βεβαία, Ἀγνή, ὅτι αὐτὰ τὰ μυστικά, τὰ ὁποῖα κρύπτω ἀπὸ ἐσέ αὐξάνουσι τὸν πρὸς σέ ἔρωτά μου. Εἶμαι βεβαίως ὅτι δὲν με ἀγαπᾷς οὔτε διὰ τοὺς τίτλους μου, οὔτε διὰ τὰ πλούτη μου. Θέλω νά φκίνωμαι πτωχὸς καὶ ἀφανής, διότι ἔχω τὴν ιδέαν ὅτι δι' αὐτὸ καὶ μόνον ἀγαπῶμαι.

— Καὶ λέγεις τὴν ἀλήθειαν, Ἑρρίκε. Γεννηθεῖσα μεταξὺ βαναύτων καὶ ἀγενῶν ἀνθρώπων, ἀγαπῶ ν' ἀκούω τοὺς γλυκεῖς καὶ τρυφεροὺς σου λόγους. οὔσα δὲ ἀδύνατος, ἀγαπῶ μέχρι μανίας νά βλέπω γενναίους ἀνθρώπους. Καὶ δι' αὐτὸ ἀφιέρωσα εἰς σέ ὅλην τὴν καρδίαν μου, διότι ἠννόησα τὴν καρδίαν σου γενναίαν καὶ εὐγενῆ. Σέ ἀγαπῶ, διότι ἔχεις καρδίαν ἀγνήν καὶ ἀδύλον καὶ πνεῦμα διαυγές καὶ ὁζύ. δὲν ὁμοιάσεις πρὸς τὸν βλάκα βασιλέα μας, τὸν ὁποῖον μισῶ καὶ βδελύσσομαι.

Τὸ πρόσωπον τοῦ νέου συνωφρυνώθη παραδόξως καὶ νέφος τι διήλθεν ἐκ τοῦ μετώπου του.

— Ἀγνή, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης καὶ εὐσταθοῦς, ἐνώπιόν μου δὲν θέλω νά ὁμιλῇς ποτὲ κατὰ τοῦ βασιλέως. ἂν ἦν ἀδύνατος χαρακτηρὸς, ἢ ἂν ἦν βλάξ, τοῦτο προέρχεται, διότι εἶνε ἀγαθῆς ψυχῆς ἄνθρωπος. ὁμοιάζει πρὸς τὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος κοιμάται ἀμέριμνος ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἐρήμων.

— Το αὐστηρὸν ὕψος σου μὲ τρομάζει σήμερον, φίλε μου! εἶπεν ἡ νέκ ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του.

— Ἀλλως τε, ἐξηκολούθησε χωρὶς νά προσέξῃ εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην, ὁ βασιλεὺς ὡς οἰκογενειάρχης εἶνε πολὺ δυστυχῆς καὶ πρέπει νά τον λυπηθῇ. Ρίπτε ἐνίοτε ἐν δάκρυ ὑπὲρ αὐτοῦ, Ἀγνή, καὶ μὴ τον βδελύττεσαι, ὡς εἶπες, ἀλλ' οἰκτεῖρον μᾶλλον αὐτόν.

Ταραχθεῖσα ἐκ τῶν ἐπιπλήξεων τούτων τοῦ ἐραστοῦ της, ἡ θυγάτηρ τοῦ βυρσοδέφου προσεπαθῆσε ν' ἀλλάξῃ ὁμιλίαν.

— Νομίζω, Ἑρρίκε, ὑπέλαβε προσποιουμένη ἀδικφορίαν, ὅτι, χωρὶς νά τὸ καταλάβῃς, ἤγριες πρὸ ὀλίγου μέρος τοῦ παραπετάσματος, τὸ ὁποῖον καλύπτει τὸν μυστηριώδη βίον σου.

— Τι θέλεις νά εἴπῃς μὲ αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ τὸν βασιλέα καὶ ὅτι ἀναμφιβόλως θά ἦσαι καὶ σὺ εἰς ἐκ τῶν αὐλικῶν του. Παρατήρησόν με καλῶς καὶ ὁμολόγησον τὴν ἀλήθειαν. δὲν ἔχω κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ ὕψος μαγίσσης;

— Ὅχι, Ἀγνή, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος,

δὲν εἶμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς οὐδενός. Ἀ! ὄχι, ἀπατώμαι. ὑπέλαβεν, ἀσπασθεὶς τὸ μέτωπον τῆς Ἀγνῆς. εἶμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς μιᾶς γυναικὸς, ἀλλ' ὄχι ποτὲ ἀνδρός.

— Δυσχερεστήθης ἐναντίον μου, διότι σοὶ εἶπον ἐλευθέρως τὴν ιδέαν μου; ἠρώτησεν ἡ νέκ μετὰ παιδικῆς ἀφελείας.

— Καὶ πόθεν ἠννόησες ὅτι δυσχερεστήθην, ἀγγελέ μου; ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐκ τῆς οὐλῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν ἔχεις ἀνωθεν τῆς ὀφρὸς σου, καὶ ἡ ὁποία σοὶ ἐμεινεν ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ ταύρου μονομαχίας σου, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγνή. Ἐπειδὴ, ὡς γνωρίζεις, τίποτε δὲν εἴμπορεῖ νά διαφύγῃ γυναικὸς προκειμένου περὶ τοῦ ἐραστοῦ της, παρατήρησα ὅτι, ὁσάκις αἰσθάνεσαι λύπην τινὰ ἢ ἀνησυχίαν, ἡ οὐλὴ αὕτη συστέλλεται καὶ γίνεται ἐρυθρὰ.

— Διαβόλε! ἀνέκραξε γελῶν ὁ Ἑρρίκος, λοιπὸν ἡ οὐλὴ αὕτη μ' ἐπρόδωκε. Πολὺ καλὰ! τὸ ὁμολογῶ, ἀγαπῶ τὸν βασιλέα. Τί περισσότερον θέλεις; Πρέπει νά συγχωρήτῃς τὴν ἀδυναμίαν μου ταύτην. ὑπάρχουσιν ὅμως πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἀγαπῶσιν.

— ὦ! ναί, πολλοί, προσέθηκεν ἀφελῶς ἡ Ἀγνή.

— Καὶ ἔχω πεποίθησιν ὅτι ἂν τον ἐγνώριζες, θά τον ἠγάπας ὅπως καὶ ἐμέ.

— ὦ! αὐτὸ δὲν το παραδέχομαι, ἀγαπητέ μου.

Ὁ Ἑρρίκος ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Ἀγνήν.

— Ἀκουσον, Ἀγνή, τῇ εἶπε. Θέλεις ἡ οὐλὴ αὕτη, ἡ ὁποία ἐπρόδωκε τὸ μυστικόν μου, νά μὴ συσταλῇ πλέον οὔτε νά κοκκινήσῃ; Θέλεις νά μὴ ἔχω εἰς τὸ μέλλον οὔτε λύπην οὔτε ἀνησυχίαν; Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ νά κατοικήσῃς εἰς ἓνα παραδεισον, τὸν ὁποῖον ἠτοιμάσκα δι' ἐσέ. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον δὲν θά σε ἀκούσω ποτὲ νά προσβάλῃς ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἐγὼ ἀγαπῶ.

— Ἀλλὰ πῶς νά ἐγκαταλείψω τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος πάντοτε ὑπῆρξε δι' ἐμέ τὸσφ ἀγαθός.

— Προτιμᾷς λοιπὸν νά σοὶ ἀφαιρέσω τὸ τέκνον μας, τὸ ὁποῖον δὲν θά εἴμπορῃς πολὺν καιρὸν νά κρύψῃς ἐδῶ μέσα;

— Νά ζήσω μακρὰν τοῦ ἀγγέλου τούτου! Νά μὴ ἀκούω τὴν νύκτα τὴν ἡρεμὸν πνοὴν του, νά μὴ βλέπω τοὺς ὠραίους καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμούς του! Νά στερηθῶ τῶν ἀγγελικῶν του μειδιαμάτων, νά μὴ ἀκούω τὰς ἀνάρθρους λέξεις του, αἱ ὁποῖαι πληροῦσι χαρὰς τὴν καρδίαν μου! Νά ζήσω μακρὰν τοῦ ἀγγέλου τούτου, ὦ! δι' ἐμὲ θά ἦτο ὁ θάνατός μου.

— Ναί, θ' ἀπέθνησκες, τὸ ἐννοῶ! ὑπέλαβεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τόνου ἐπιτακτικοῦ, ἀσυνήθους διὰ τὸν χαρακτηρὰ του, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀπεικονίζετο ἔκφρασις τις ὑπερτάτης θελησεως. Δὲν θά μιμηθῶ τοὺς ἀγρίους ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κόπτουσι τὸ δένδρον διὰ νά δρέψωσι τοὺς καρπούς του. Θά παραλά-

θῆς τὸ τέκνον μας καὶ θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Εἶπε ἀνάγκη, Ἀγνή· τὸ θέλω.

Τὸ μεγαλεῖον, τὸ ὅποῖον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξέφραζον οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ τοῦ, καὶ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου τοῦ προὔξενισαν εἰς τὴν νεκρὰν γυναῖκα, εἰθισμένην νὰ βλέπῃ αὐτὸν εὐπειθῆ καὶ ἀφωσιωμένον εἰς αὐτήν, βαθυτάτην ἐντόπωσιν, καὶ ἠννόησε πάραυτα ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦτο προσωρισμένη ἵνα διατάσῃ. Ὅθεν, αἰσθανθεῖσα ἑαυτὴν ἡθικῶς ἡττημένην, ἡτοιμάζετο νὰ υποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἐραστοῦ της, ὅτε βήματα βραδέα ἀντήχησαν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἡ νέα ἔβγαλε κραυγὴν καὶ ἠγέρθη πάραυτα ἔντρομος.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ.*

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΤΑΛΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ
1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ
[Συνέχεια]

Ἐκ διαλειμμάτων ἐφαίνοντο προσερχόμενοι νέοι ἢ ἄνδρες καί, κατόπιν ἀνταλλαγῆς λέξεων τινων πρὸς τὰς γυναῖκας, ἀπεχώρουν συνοδευόμενοι ὑπ' αὐτῶν.

Εἰς τὴν δύο μεταξὺ αὐτῶν ἐπλησίασαν καὶ πρὸς ἐκείνην, ἥτις ἐπασχολεῖ ἡμᾶς καὶ τὸν ἡμέτερον Λουκιανόν, ἀλλ' ἠναγκάστησαν ν' ἀποχωρήσωσι ταχέως, διότι αὕτη, καταβιάσασα τὸν πέπλον, ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς πᾶσαν συνάντησιν.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἡ στοὰ ἐκενώθη καθ' ὁλοκληρίαν, ἔμεινε δὲ καὶ πάλιν ἡ νέα μόνη. Ἡ ἐρημία τοῦ μέρους, φαίνεται, τὴν ἐφόβισεν. Ἐστράφη, ῥίπτουσα περὶ ἑαυτὴν βλέμματα περίτρομα, ἀφοῦ δὲ ἔκαμε βήματα τινα μετὰ δισταγμοῦ, ἐκάθησε κατὰ σκοπὸν πρὸ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Uffizi θύρας. Ὁ Λουκιανὸς ἐνόμισεν ἤδη ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ πλησιάσῃ αὐτήν ἐκ νέου, διότι, λίαν πιθανῶς ἡ κόρη, μένουσα ἐκεῖ, θὰ ἐξετίθετο εἰς κινδύνους.

Ὁ κρότος τῶν βηματικῶν του, ἀνησυχήσας αὐτήν, τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἐπειδὴ δὲ ἴσως δὲν ἀνεγνώρισεν αὐτὸν βαδίζοντα ἐν τῇ σκιᾷ προσεπάθησε νὰ κρυβῇ μᾶλλον εἰς τὸ διάκνον τῆς θύρας, ὅπως ἀποφύγῃ τὰ βλέμματα τοῦ.

Ὁ νέος κατηυθύνθη πρὸς αὐτήν, πλησιάζας δὲ ἔστη ἐνώπιον της.

Ἡ νεῖς ἐφάνη φοβηθεῖσα καὶ ἤγειρε πρὸς αὐτὸν τὸ περιδέραι βλέμμα της, ἐξ οὗ ἦτο ἔτοιμον νὰ ρεύσῃ δάκρυ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀντηνακλᾶτο ἀκτὶς τοῦ παρὰ τὴν γωνίαν φανοῦ τοῦ φωταερίου.

— Μὴ φοβῆσθε, δεσποινίς, τῇ εἶπε, διότι βλέπετε φίλον.

— Ἀ, κύριε! σεῖς εἴσθε πάλιν; ὑπέλαβε δειλῶς, συλλογισθεῖσα βεβαίως ὅτι ἡ ἐπιμονὴ αὕτη τοῦ Λουκιανοῦ εἰς τὸ νὰ

τὴν παρακολουθῇ δὲν ἦτο καλὸν δι' αὐτὴν σημεῖον.

Ἐκείνη μάλιστα τὸ πάλιν ἀρκετὰ σφῶς ἐφαίνετο δικαιολογοῦν τὴν ὑπόνοιαν ταύτην, ὅπερ ἀληθῶς ἐσκέφθη καὶ ὁ Λουκιανός. Διό :

— Ἴσως, ἡ μᾶλλον βεβαίως, θὰ σὰς ἐκπλήττῃ ἡ ἐπιμονὴ μου αὕτη, τῇ εἶπεν, ἀλλ' ὀλίγαι λέξεις θὰ μὲ δικαιολογήσωσι, πιστεύω, ἐνώπιόν σας.

Ἡ νεκρὰ κόρη παρετήρει αὐτὸν μετὰ περιεργίας.

— Μὲ εἴχετε εἶπει πρὸ ὀλίγου, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ὅτι εἴσθε μόνη, ἀνευ τινὸς γνωρίμου ἐν Φλωρεντίᾳ. Ἀπερίφρατε τὴν συνδρομὴν, ἣν σὰς προσεφέρομεν πρὸ μικροῦ, χωρὶς νὰ καταμετρήσετε ἀκριβῶς τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἐξετίθεσθε. Δὲν θέλω, οὐδὲ δικαιούμαι, νὰ ἐξετάσω τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἐκάμετε τοῦτο. Ἴσως θὰ εἴσθε ὑπερήφανος, καὶ ἡ ὑπερηφανία σας, ἡ ἀξιοπρέπεια σας σὰς ἠνάγκασε ν' ἀπορρίψετε ὅ,τι σὰς προσέφερον δύο ἄνθρωποι καλοὶ, πιστεύσατέ με· ἴσως ἄλλη τις σκέψις, ὀρθὴ πιθανῶς, ἀλλὰ σκληρὰ καὶ ἀδίκος, πλὴν ἀδιάφορον. Τώρα τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε; Εἰμαι ὀλίγον παραδόξος ἄνθρωπος, ἀλλὰ, τοιοῦτος ἀκριβῶς ὢν, σὰς κάμνω τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἡ νεῖς ἐσιώπα, ἀλλ' ἤκουε μετὰ προσοχῆς, ἐνῷ τὸ θάρος καὶ ἡ πρὸς τὸν λαλοῦντα αὐτῇ ἐμπιστοσύνη ἐφαίνοντο αὐξανόμενα.

— Θὰ μέινετε ἐδῶ; ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανός. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρετε λοιπόν, ἀτυχῆς πλᾶσμα, ὅτι δὲν θὰ σὰς ἐπιτραπῇ. Ἡ ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια, βλέπετε, τῶν ἐντίμων πολιτῶν ἀπαιτεῖ, ὥστε νὰ μὴ δύναται μία κόρη ἀπροστάτευτος νὰ εὕρῃ ἄσυλον οὐδ' ὑπὸ τὴν στοᾶν ταύτην. Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃς προσερχομένους ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, οἵτινες θὰ σὲ παραλάβουν ἐντεῦθεν, μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις σου. Θὰ σὲ ἐκλάβουν, ἴσως, χωρὶς νὰ ἔχουν πολὺ ἄδικον, ὡς ἐν τῶν ἀπολωλότων ἐκείνων πλάσμάτων, τὰ ὅποια εἶδες πρὸ ὀλίγου περιπατοῦντα ἐδῶ, ἄτινα, ὡς σικαί, ἐξηφάνισθησαν πορευόμενα νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἥτις, ὡς τέλος, δάκρυα, μεταμέλειαν καὶ ἀγωνίαν μόνον ἔχει.

Τοὺς λόγους τοῦτου ἀκούσασα ἡ ξανθὴ ἰταλὶς προφανῶς ἐταράχθη.

— Ἡξεύρετε τί εἶναι ἐδῶ; . . . τί γίνεται καθ' ἐκάστην σχεδὸν τοιαύτην ὥραν; . . . Ἀνθρωπεμπορία πλήρης . . . ἐνοικιάζονται ἀνθρώπινα πλάσματα . . . αἱ πατάταις, ὡς τὰς ὀνόμασαν, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διατί, οἱ κύριοι Φλωρεντινοί.

Ἡ φωνὴ τοῦ νέου λέγοντος ταῦτα, κατεῖχετο ὑπὸ παραδόξου συγκινήσεως.

— Θέλεις, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, νὰ ὑποθέτωσιν ὅτι δὲν εὗρες ἐνοίκιον καὶ νὰ σὲ ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν; Ἴσως τοῖς φανῇ παραδόξον, πῶς νέκ τὸσον κομψή, τὸσον χαρίεσσα, ὠραία ὄσον καὶ τρυφερὰ, ἔμεινε χωρὶς ἐνοικίου. Θὰ κατακρίνωσι πιθανῶς τοὺς ἐκδεδιητημένους τῶν Φλωρεντινῶν ἐπὶ ἀκαλασθησίᾳ καὶ ὡς μὴ

γνωρίζοντας νὰ ἐκτιμῶσι τὴν ἀξίαν τῶν ὠραίων πραγμάτων, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ σὲ φέρωσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὅπου, ἔως ἀπιδειχθῇ τις καὶ ποῖα εἶσαι, θὰ ὑποστῇς μαρτύρια ὀλοκληρὰ, βρασμούς τῆς κολάσεως, βλέπουσα τὴν τιμὴν σου διαμρισθητομένην, τὴν ἀρετὴν σου ὑβρίζομένην. . . . Εἶναι σκληρόν, εἶναι φοβερόν, ἀλλὰ θὰ συμβῇ ἀπαράλλακτως, ὅπως σοὶ τὸ λέγω. Εἶπον.

— ὦ κύριε! κύριε! ἀνέκραξεν ἡ νέα κόρη, εἰς τὴν ἡ εἰκὼν αὕτη τῶν δυστυχημάτων καὶ περιπετειῶν διήγειρεν ἀπερίγραπτον φρίκην. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ πράξω; προσέθηκε συμπλέκουσα τὰς χεῖρας.

— Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς σκέπτομαι. Τὸ μέσον εἶναι ἀπλούστατον, ἀλλὰ δισταζὼ νὰ τὸ προτείνω.

— Λέγετε, λέγετε, ποῖον; ὑπέλαβεν ἡ νέα παρατηροῦσα εἰς τὰ περίξ, ὡτεῖ ἀπαντες οἱ κίνδυνοι, οὓς παρέστησεν αὐτῇ ὁ Λουκιανός τὸσον ζωηρῶς, ἐπλησίαζον, τὴν περιεσφιγγον, τὴν ἐπνιγον.

— Ἀπλούστατον· νὰ . . . μὲ ἀκολουθήσετε.

Εἰς τὴν ξηρὰν ταύτην ἀπόκρισιν ἡ νέα ἀπώλεσε τὴν προτέραν ὁρμὴν καὶ ἐμπιστοσύνην. Τῇ ἐφάνη ὅτι καὶ νέος κίνδυνος, βέβαιος αὐτὸς καὶ προφανής, παρίστατο ἐνώπιόν της.

— Ἀλλὰ, κύριε . . . ἐψέλλισε, ῥίπτουσα βλέμμα ἀμφιβολίας καὶ δισταγμοῦ πρὸς τὸν Λουκιανόν, ὅστις ἐμειδία ἤδη μειδιάμα ἀόριστον.

— Σοὶ ὠμίησα καθαρῶτατα, νομίζω, κόρη μου. Εἰς σὲ ἐναπόκειται πλέον ν' ἀποφασίσῃς, διότι δὲν θὰ ἔχῃς, πιστεύω, τὴν ἀπαίτησιν νὰ σε παραλάβω διὰ τῆς βίας.

Ἡ κόρη ἐφαίνετο δισταζούσα ἔτι.

— Ἐρχεται ἡ ὄχι; ἠρώτησεν αὐτήν ὁ Λουκιανός ἀποτόμως ἤδη καὶ ἀνυπομονῶν.

Ἡ ἰταλὶς ἴσως θὰ ὑπεχώρει ἀμέσως, ἀλλὰ τὴν πρὸς τοῦτο διαθέσιν ἀνέκοψε τὸ ἀπότομον τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἔτι ἀμφίροπος.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Λουκιανός.

— Ἀ, κύριε, κύριε! ἐὰν ἐγνωρίζετε τί συμβαίνει τὴν στιγμήν ταύτην ἐν ἐμοί! Αὐτηθῆτέ με!

— Ἀλλὰ, διάβολε! τί κάμνω τόσην ὥραν τώρα;

— Κύριε! ἡ ἀγγελος εἴσθε ἡ δαίμων, ἐνδυθεὶς μορφὴν ἀγγέλου, ὑπέλαβεν ἡ νέα μετὰ τινα σκέψιν. Ἀπεφάσισα! Κάλλιον μεθ' ὑμῶν, καίτοι οὐχὶ μετὰ πολλῆς ἐμπιστοσύνης, σὰς τὸ λέγω εἰλικρινῶς καὶ ἐλευθέρως, ἢ ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ μὲ τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους ἐξευτελισμούς. Μεθ' ὅλας τὰς περὶ ὑμῶν δικαίας ἀμφιβολίας, προτιμῶ νὰ πιστεύω ὅτι εἴσθε ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Ἀφοσιούμαι εἰς ὑμᾶς, λέγετε τί πρέπει νὰ πράξω.

— Δόξαι σοὶ ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός ἀνακουφίζομενος. Λάβετε τὸν βραχίονά μου.

Ἡ νέκ ἐπέρασε τὸν τρέμοντα βραχίονά της εἰς τὸν τοῦ Λουκιανοῦ.